

ning har stærkt paavirket os, der tidligere have stillet et andet Forslag her i Tinget, saaledes at vi have ønsket at gøre store Ofre for at komme til en Forstaaelse.

De Ofre, der ere bragte, ere forskellige. For det første er der i Loven om Menighedsraad indført forskellige Forandringer fra det bestaaende. Disse Forandringer ere væsentlig tre. I Lov om Menighedsraad er der en Bestemmelse, hvorefter Kirkeinspektionerne skulde træde til som Medlemmer af Menighedsraadene i Købstæder, idet man har ment, at deres Indflydelse der vilde være til Gavn. En saadan Bestemmelse findes i den bestaaende Lov, men den er nu bortfalden. Mod dette kan jeg egentlig heller ikke have stort at indvende, eftersom man i det Forslag, der foreligger fra det kirkelige Udvalg, ikke har ment at burde fastholde Kravet om, at Kirkeinspektionen skulde have Sæde i Menighedsraadet. Paa dette Punkt er der altsaa Overensstemmelse med det Forslag, der foreligger fra det kirkelige Udvalg.

Den næste Forandring er den, at Menighedsraadet skal spørges ved Besættelse af ledige Præsteembeder i Stedet for, at der i den nugældende Lov staar, at det kan spørges. Der er selvfølgelig en stor Forskel paa at skulle og at kunne, men naar det faktisk har været saaledes, at Menighedsraadene altid ere blevne spurgt, naar der har været nogen som helst Anledning dertil, og dette „kan“ altsaa i Virkeligheden i de Aar, Loven har været gældende, har været det samme som „skal“. saa mene vi, at man godt kan gaa med til denne Indrømmelse, og vi have derfor fra vor Side bøjet os paa dette Punkt.

Det samme er Tilfældet med den tredje store Forandring, der er sket i Loven om Menighedsraad. Dette, at Præsten har været den fødte Formand i Menighedsraadet, er forandret til, at Menighedsraadet selv vælger sin Formand. Dette Spørgsmaal har allerede været oppe her i Salen, der har været talt om det, og jeg skal ikke igen begynde at tage denne Debat op; der kan jo være forskellige Meninger om det Punkt. Jeg er tilbøjelig til at tro, at i Virkeligheden vil Præsten saa godt som i alle Tilfælde blive valgt til Formand i Menighedsraadet; hvis han ikke bliver det, vilde han heller ikke som født Formand faa overordentlig stor Betydning i Menighedsraadet. Det er de Forandringer, der ere skete i Loven om Menighedsraad.

Som ærede Medlemmer ville have i Erindring, ønskede Ministeren jo ikke, at det kirkelige Udvalg skulde forlænges. Der

er her i Tinget vedtaget en Bestemmelse om en Forlængelse af det kirkelige Udvalg, som skulde gælde til 1. April 1911, og som gik ud paa, at det kirkelige Udvalg kunde sammenkaldes dels af Ministeren og dels af Udvalgets Formand eller af $\frac{1}{3}$ af Udvalgets Medlemmer. Dette er i vort Forslag her blevet forandret til, at Indkaldelsen kun kan ske af Ministeren, og at det kirkelige Udvalg ikke kan indkaldes, uden at der gives en Bevilling paa Finansloven. Naar man har bøjet sig herfor, er det, fordi det er den bestaaende Tilstand; saaledes er Loven, som gælder i dette Øjeblik; i dette Øjeblik kan det kirkelige Udvalg ikke sammenkaldes uden af Ministeren og kun, naar der er en Bevilling paa Finansloven dertil. Naar man skulde naa til en Overenskomst, vilde det jo være vanskeligt at stille Fordringer ud over det bestaaende, ud over den nuværende Tilstand, den Grund, hvorpaa det kirkelige Udvalg i Øjeblikket staar. Men jeg kan ikke se rettere, end at den Affattelse, som der nu foreslaas, vil være at foretrække fremfor den Affattelse, som er vedtagen her i dette Ting ved tredje Behandling og ved eneste Behandling. Thi efter den Maade, hvorpaa den højtærede Minister stillede sig til dette Spørgsmaal, idet han erklærede, at han ikke saa nogen Grund til at indkalde det kirkelige Udvalg i disse $1\frac{1}{2}$ Aar, hvor det efter det her i dette Ting vedtagne Lovforslag endnu kom til at leve, saa vilde der jo, for saa vidt som den højtærede Minister endnu i $1\frac{1}{2}$ Aar skulde sidde paa denne Plads, ikke være nogen Sandsynlighed for, at det kirkelige Udvalg blev indkaldt. Ved en Forlængelse paa 6 Aar er der dog en større Sandsynlighed for, at det kirkelige Udvalg skulde kunne overleve den højtærede Minister, og at altsaa det kirkelige Udvalg af en anden Minister vil blive indkaldt og komme til at virke. Men det er for mig egentlig ikke det afgørende i denne Sag; for mig er der en anden Betragtning, som er den afgørende, og som gør, at jeg gerne vil gaa med til denne Ordning, som er fremgaaet af Fællesudvalgets Arbejde. Det er, at ved den Affattelse, som nu foreligger her til Behandling, indgaar det kirkelige Udvalg som et organisk Led i Kirkens Forfatning, lovordnet ved denne Lov samtidig med Menighedsraadene. Saaledes som Forholdene til Dato have været, har jo det kirkelige Udvalg været nedsat med det bestemte Maal at foreslaa en Forfatning for Kirken, og saaledes, at det i den Tid, hvori det endnu eksisterede, kunde